

Ruth Jacott, Onbereikbaar

Zwijgend zit je tegenover mij
jij bent door je eigen trots gekooid
ik weet niet wat je denkt maar je blik is koud
en ik wacht af tot je ontdooit
Als een tijder sluip je om me heen
je maakt je weer 'ns lang voor een gevecht
'n woorden ketsen af op een muur van steen
en ik wacht af tot je wat zegt.

Onbereikbaar
wat ik ook zeg
onbereikbaar
mijlen ver weg
onbereikbaar, oh

Ondoordringbaar als een brok graniet
zo ontzettend in jezelf gekeerd
je hoort wel wat ik zeg maar je luistert niet
en ik kijk toe hoe jij me bezeert

Onbereikbaar
wat ik ook zeg
onbereikbaar
mijlen ver weg
onbereikbaar, oh

Oh, jij, jij blijft zwijgen als het graf
jij, jij zegt niets en ik wacht maar af
maar ik heb geen woorden nodig
want ik weet allang wat jij mij vertellen wil, oh

Wat ik ook zeg

Onbereikbaar mijlen ver weg
onbereikbaar
wat ik ook zeg
onbereikbaar, oh
onbereikbaar, oh
Onbereikbaar
wat ik ook zeg
onbereikbaar
mijlen ver weg
onbereikbaar, oh